

EĞİTİMDE
GÜNCEL
SORUNLARA
ÇÖZÜMLER

EDİBE AYDIN (KAHYA)

1. Okullarda Serbest Kıyafet mi Yoksa Forma mı ?

Sorusuna Cevap Veriyorum

2. Ekonomik Tedbirler Kapsamında Okullara Tasarruf Dersleri Koyup

“Yerli Malı Haftası” Kutlansın

3. Nitelikli İnsanları Hangi Eğitim Sistemi İle Yetiştirebiliriz?

4. Öğrencinin Derslerini Defter Kullanarak Öğrenmesi

Gelecekteki Yaşamını Nasıl Etkiler?

5. Çocuğun Eğitiminde Ailenin Önemi Deyince Aklımıza Neler

Geliyor ?

6. Evimiz Okula Yakın Olsun Eğitimdeki Karmaşa Son Bulsun

OKULLARDA SERBEST KIYAFET Mİ YOKSA FORMA MI ? SORUSUNA CEVAP VERİYORUM

Eğitim, ailede başlar okulda geliştirilir ve bir ömür boyu sürer.
Öyle ise eğitim, insanın aşama aşama şekillendiği bir oluşumdur.
Okullardaki eğitim, geleceğin büyükleri olan çocuklarımızın, toplum içinde yaşama bilincini, devletin belirlediği kurallar içinde yaşayarak öğrenmesidir.
Bu nedenle alınan kararlar ve uygulamalarda, çok yönlü düşünölmeli, artıları eksileri ile mukayese edilip, ölkemizin koşullarına uyup uymadığı da göz önüne getirilip ,uygulamaya sonradan geçilmelidir.
Elli yıl gibi uzun bir süre, eğitimin içinde bulunan bir öğretmen olarak; öğrencilerin okula gelirken, kıyafetlerinin eğitim ile ilişkisini de çok iyi gözlemişimdir. Son yıllarda okullarda uygulanan “serbest kıyafet” uygulamasını doğru bulmadığımı söyleyeceğim.

Haklı düşündüğümü, gözlemlerime dayanarak sizlere örneklerle açıklamaya çalışacağım.

1- Sınıftaki öğrencilere baktığınızda bir sınıfta değil, bir oyun bahçesi , ya da sokakta olduğunuzu hissediyorsunuz.
Bu görünüm sizin ilk andaki motivasyonunuzu etkiliyor.
Çünkü eğitimin temeli disiplindir.

2- Ders esnasında, yanındaki arkadaşının farklı giyinişindeki detayları inceleyen çocuğun, dikkati dağılıyor.

Çünkü, çocukların dikkat süresi çok uzun değildir.
Bu nedenle , sıra arkadaşının yeni bir kazağ giydiğini fark eden çocuğun, arkadaşının kazağının desenine, rengine, düğmesine bakarak dikkati dağılır ve dersi dinlemez. Halbuki kendi kıyafeti de aynı olsa, bu ayrıntılara bakmaya ihtiyaç duymaz ve dikkati dağılmaz.

3- Serbest kıyafetin olumsuz yanlarını gözlem ve duyularıma dayanarak, örneklerle kanıtlamaya devam edeceğim.

Bunların en önemlisi, çocukların ekonomik olarak aynı düzeyde olmaması nedeni ile farkında olmadan, kıskançlık, hırs, kendini beğenme, başkalarını

aşğılama, ailesini suçlama gibi birçok olumsuz davranışın temelini oluşturan davranışların yerleşmesinde etken oluşudur.

Her gün farklı bir kıyafet giymek, hem maddi, hem de manevi olarak çocuğı ve aileyi etkiliyor. Sabahleyin, okul önlüğü ya da formasını giymek için beş dakika harcayan çocuk; kıyafet beğenmiyor, ağlıyor,

“arkadaşımın giydiğinden giymek istiyorum” diyerek zaman kaybediyor.

Okula geç kalıyor. Her gün farklı giyinmek için aileye yeni kıyafet aldırarak ekonomik olarak bütçelerini zorluyor.

“Marka” ile tanışmanın ve toplumda farklı olmanın alt yapısını oluşturuyor.

Küçük yaşta, “başkaları giydi, ben de giymeliyim” duygusuna kapılan

çocuklar, büyüdüklerinde bunlara ulaşmak için olumsuz davranışlar

sergiliyor, aile bütçesini düşünmeden plansız harcamalar yapıyor.

Halbuki, sabah ne giyeceğı belli olan çocuk, bu sorunları yaşamaz.

Formasının altına giyeceğı yırtık kazağını, rengi solmuş penyesini, kimse görmeyeceğı için “giymem” diyerek itiraz etmez. Okula giderken; kendisini, başkalarından farklı görmez. Fakir ya da zengin olduğunu gösteren markalı kıyafeti ile “hava atmaz”.

Yani ruh sağlığı yerinde bir birey olarak yetişir.

4- Adından da anlaşıldığı gibi “ilkokul” eğitimim ilk adımı ve başlangıcıdır.

Bu sıralarda verilmeyen eğitim ileriki yaşlarda uygulanırsa sıkıcı ve kalıcı

olmaz. Eğitim hayatını, serbest kıyafetle tamamlayan birçok genç, hayata

atılıp, işe başladığında giymek zorunda olduğu, resmi kıyafetlere uyum

sağlayamıyor. Çünkü eğitim yaşını geçmiştir. Bir an önce bu kıyafetten

kurtulmak için mesai saatimin bitmesini sabırsızlıkla bekliyor.

5- Serbest kıyafet uygulaması, okul yönetimlerinin bazı firmalarla işbirliği

yaparak, öğrencilere zorunlu kıyafet aldırma şikayetleri üzerine,

MEB tarafından başlatılmıştır. Ancak bu karar yarardan çok zarar getirmiştir.

Çünkü bir yıl giyeceğı bir forma için, ödeyeceğı paradan daha çok para

harcamak zorunda kalan veli, çocuğunun isteklerini yerine getirmek için de

zorlanmıştır.

Şu anda bütün özel okullar ve belli semtlerde adını duyurmuş okullar

“forma” giyme zorunluğı uygulaması ile öğrencilere olumsuz davranış

kazandıran bu uygulamadan vazgeçmiştir.

Demek ki bunun olumlu olmadığını görmüşlerdir.

Öyle ise, devlet de okullardaki bu düzensiz uygulamadan vazgeçilip, ilkokulda önceden olduğu gibi, "mavi önlük" giydirilmeli ve her sabah evde;" bunu giyerim, bunu giymem " kavgasına son vermelidir. Anneler de önlüğün altına, eski yeni demeden, çocuklarını koruyacak kıyafetleri giydirerek sorun yaşamamalıdır. Herkesin önlüğünü ya da formasını, istediği yerden alarak, araçların haksız kazancına engel olunmalıdır. Orta ve liselerde de her yerde bulunacak rahat kıyafetler tercih edilmelidir. Küçük yaşta, her konuda eğitime ihtiyaç duyan insanın, giyim konusunda uyması gereken kurallar erişkin olunca da hayatına yansiyacaktır.

Bu nedenle bu kurallara uymanın önemini küçükken uygulayarak kavratmalıyız. Toplum açısından " forma" giymenin önemini hayatın içindeki bu örnekle daha iyi anlamış oluruz. Minübüsler de "formalı öğrencilerden öğrenci ücreti alınır" yazısı hepinizin dikkatini çekmiştir. Demek ki öğrenciyi ayırt etmek için forma ya da önlük önemlidir. MEB' in bu ayrıntıları düşünmeden aldığı kararı yeniden gözden geçirilip, sokakta yürüyenin öğrenci olup olmadığını kanıtlayan, "okul forması" giyilmesinin öneminin, bizim kültürümüze daha uygun olduğunu belirtmelidir. Bu uygulama, hem toplumu bütünleştirme, hem çocukları "marka" özentisinden kurtarma, aynı zamanda da okula giden çocuğun, kıyafet seçmek için harcadığı gereksiz zamana olumlu katkısı olacaktır.

GÖZLEDİM DİNLEDİM,
DENEYİMLERİMİN TERAZİSİNDE TARTARAK KARARI DOĞRU
BULMADIM.

Edibe Aydın (Kahya)

EKONOMİK TEDBİRLER KAPSAMINDA OKULLARA TASARRUF DERSLERİ KOYUP “YERLİ MALI HAFTASI “ KUTLANSIN

Son günlerin en güncel konusunun ekonomi olduğunu bilmeyen yoktur. Sokakta, evde, çarşıda, fabrikada, bankada velhasıl insanın olduğu yerde, herkesin üzerinde en çok konuştuğu bu konunun, tasarruf tedbirleri ile düzelebileceği gerçeğinden yola çıkarak alınan önlemleri duyuyoruz.

Ben ekonomist olmadığımı göre bu konuya eğitimci gözü ile bakmak zorundayım. Hepimizin bildiği gibi “ deneyim” uzun bir süreçte kazanılır, ama kısa sürede paylaşılır. Öyle ise, deneyimlerime dayanarak, eğitim alanında alınacak ekonomik önlemleri ve uygulamaların sonuçlarından söz edeceğim.

Madem ki öğrencilere bilgiden çok davranış kazandırmamızın doğru olduğunu biliyoruz, öyle ise tasarruf önlemlerini okul sıralarında başlatmalıyız.Çünkü “ağaç yaş iken eğilir” atasözünün tam da karşılığı budur. Öyle ise bu uygulamaları öncelikle iki gruba ayıralım

AİLELERİN UYGULAMASI GEREKEN KURALLAR

1- Öncelikle zamandan tasarruf bilincini vermek için; uyuma, oyun, yemek zamanlarını düzenli kullanmalarını sağlamalı ve koyduğu kuralların takibini yaparak, bu alışkanlığın pekişmesini sağlamalıdır.

2- Tabağına yiyebileceği kadar yemek alması gerektiğini ve tabakta yemek bırakmanın israf olduğunu, aile büyüklerinin de bu kuralları uygulayarak çocuklarına örnek olmalıdır.

3- Okul çantasına; sayısız kalem silgi, kalemtraş vb okul ihtiyaçlarının dışında araç koymamalıdır. Bir öğrencinin ihtiyacı iki kurşun kalem, bir kırmızı kalem, bir silgi, bir cetvel bir de kalemtraştır.

Bu araçları içine alan bir kalem kutusu ve bir düzine renkli kalem, okuldaki eğitim için yeterlidir. Bundan fazlası israf olduğu gibi, aynı zamanda öğrencinin dikkatini dağıtan olumsuz bir etkidir.

Yaşadığım uygulamalardaki gözlemlerimden örnek vererek bu düşüncemin doğruluğunu pekiştirmek isterim.

Kalemi yere düşen çocuğa

“Yavrum kalemini yerden alır mısın? dediğimde:

“Çantamda çok var öğretmenim”.

Kaybolan kalemini bulmaya çalışalım, dediğimde:

“Evde çok var öğretmenim “

diyen çocuk mu, yoksa O' na sayısız kalem alan ailesi mi suçlu?

Bu ve benzeri örnekleri çocuklarımızın günlük yaşamının her aşamasında görmemiz mümkündür.

4- Kaybettiği ya da özensiz kullandığı ders araçları için hesap sorarak eğitici öğütlerde bulunmalıdır. Bir gün, kalemini kaybedince ağlayıp,

“kalemimi bulmalıyım.! Yoksa annem beni gebertir!”

diyen çocuğun tepkisine çok şaşırılmış, annesine:

“Bu çocuğa bir kalem için neden bu kadar tepki gösteriyorsunuz ?” dedim.

Çok varlıklı olan annenin cevabının her okula “afiş” olarak asılması gerektiğine inanıyorum:

“Hocam, biz O'na bir büyük bir servet bırakacağız.

BUGÜN KALEMİNE SAHİP ÇIKMAYAN YARIN HİÇBİR MALINA SAHİP ÇIKAMAZ. Gelecekte ağlayacağına şimdi ağlasın”

ÖĞRETMENLERİN UYGULAMASI GEREKEN KURALLAR

- 1- Okulda kullanılacak araç ve gereç listesini, zümre öğretmenlerinin ortak kararı ile tespit ederek, gereksiz malzeme istenmemeli
- 2- Kullanılacak defterlerin yaprak sayısının, ihtiyaca yetecek kadar olmasına özen gösterilmeli
- 3- Defter sayfalarını önlü arkalı kullandırarak defter israfını önlemeli
- 4- Ortak kullanım malzemeleri alarak, bir kişinin masrafı ile bütün sınıfın ihtiyacını karşılayabilecek çalışma yapılmalı. Bu öneriyi bir örnekle anlatmak mümkündür. Diyelim ki; öğretmen sınıfça renkli kartonlarla yapılacak bir çalışma için, sınıftaki otuz öğrencinin her birinden üç renk karton isteyeceğine, ortak para ile alınan üç renk kartonu, otuz kişiye paylaştırarak kullanabilir. Bu uygulamanın sonunda: Otuz kişi yerine bir kişilik para harcanarak, büyük bir tasarruf sağlanmış olur. Öğrencilere, paylaşma bilincinin önemi vurgulanarak, ortak iş yapa bilme becerisi kazandırılır. Ayrıca otuz kişinin kırtasiye dükkanı önünde boşuna zaman geçirmesi önlenir. Okula getirirken karton kırışmamış ve yırtılmamış olur. Bu uygulamayı yapabilmek için, öğrenci velilerinden birinin ,az miktarda

ortaklaşa alacağı paralarla, sene sonuna kadar bu tür ihtiyaçlar karşılanır. Ortak alınan malzemeler kullanarak israfın önüne geçilmiş olur.

Bizler çocuklarımıza, gerek evde, gerekse okulda, tasarruf bilincini aşılsak, israfı önleyen tedbirleri, sadece söylemle değil, eylemle de gösterebilirsek, hayatı boyunca düzenli bir hayat yaşamasının temelini atmış oluruz.

Bu uygulamaların yaygınlaşması ve amacına ulaşması için, İlkokullardan başlayarak, hayatın içinde uymamız gereken tasarruf tedbirlerini içeren TASARRUF ile ilgili ders konması bu ülkenin çocukları için geç kalınmaması gereken önemli bir konu olduğunu belirterek,

Milli Eğitim Bakanımıza sesleniyorum: AĞAÇ YAŞ İKEN EĞİLİR

Edibe Aydın (Kahya)

NİTELİKLİ İNSANLARI

HANGİ EĞİTİM SİSTEMİ İLE YETİŞTİREBİLİRİZ?

Okullarımızın bağılı olduğu bakanlığın adının,

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI olduğunu biliyoruz.

Yani, bir ülkede yaşayan insanların , gelecekteki yaşamlarını sürdürecekleri bilgi ve beceriyi, devletin belirlediği bir program çerçevesinde, halkına eğitim veren devletin en üst kurumudur.

Ülkemizde yaşayan insanların, öncelikle iyi insan olmaları, milli ve manevi değerlerimize uygun olarak yetişmesinin yanında,kişisel ihtiyaçlarını da karşılayan becerilere sahip olmaları gerekir. Bu özelliklere sahip yetiştirilen insanların, aynı zamanda, yurt ekonomisine katkıda bulunacak ve yeni oluşumlarda görev alabilecek, girişimci bir ruha sahip olması da gerekir. Bu özellikte insanların yetişmesi, nitelikli bir milli eğitim politikası ile olur.

Günümüzde uygulanan eğitim sistemine bakacak olursak, bakanlığımızın adının MİLLİ ÖĞRETİM BAKANLIĞI olduğunu görürüz. Yani beceriden uzak, değerleri önemsemeyen, sadece ezberleyerek, hayatın içinde olmayan bazı gereksiz bilgileri de içeren, öğretme amacına yönelik olduğunu görürüz.

Halbuki eğitim; yaşam boyu insanın ihtiyacına cevap verirse amacına ulaşmış olur. Bundan 50-60 yıl önceki eğitim sisteminde, ilkokullarda kız öğrenciler için "Aile Bilgisi" erkek çocuklar için" İş Bilgisi" dersi vardı. Kız öğrenciler iğneye iplik takmayı, basit dikiş çeşitlerini , rahatlıkla öğrenirlerdi. Hatta küçük bebek kıyafetlerini, dikiş makinası kullanmadan rahatlıkla dikerlerdi.

Erkek çocuklar, tahtaya çivi çakmasını, tel bükmesini, kilim dokumasını, telden, tahtadan oyuncak yapmasını öğrenirlerdi.

Bu uygulamalar, sınıf öğretmenlerinin, kendi arasında, ders değişimi ile olurdu. Sınıf öğretmeni erkekse, okuldaki kadın bir öğretmen ile ders saatini değişir, kız öğrencilerine beceri kazandıracak dikiş derslerine, kadın arkadaşının girmesini sağlardı. Sınıf öğretmeni kadınsa, bu kez, erkek

öğrenciler için, bir erkek öğretmenle ders değiştirdi. Bu uygulama ile ilkokulu bitiren bir öğrenci bile, günlük hayatta küçük işleri kimseden yardım istemeden yapabiliyordu. İlkokul sonrası, KIZ ENSTİTÜSÜ veya ERKEK SANAT ENSTİTÜSÜ' nü bitirenler ise tamamen meslek sahibi olurlardı. O yıllarda, bu okullardan mezun olanları, bir ormanda yalnız bıraksanız, kendilerini idare edebilecek öz güven, bilgi ve beceriye sahip oldukları için, yaşamlarını rahatlıkla sürdürebilirdi.

Günümüzde; her köşede açılan dükkanların camlarında PAÇA DİKİLİR, TADİLAT YAPILIR yazılarını sıkça görürüz. Kopan düğmesini dikemeyen , kıyafetinin herhangi bir yerindeki söküğü için “terziye” giden, pantolonunun paçasını kısaltamayan insanların,sıkça bu dükkanlara uğramalarının sebebi eğitim sistemimizdeki yanlışlıktır.Bir prizın tamiri, için elektrikçi, bir kapının açılması için çilingir çağırın insanların da beceri kazandırılmamış bir eğitim sistemi ile eğitilmiş olduğunu görürüz. Günümüzdeki meslek liselerinin bir kısmında bu derslerin var olduğunu biliyoruz. Bu derslerin içeriği ve uygulaması, eğitimin küçük yaşta başlaması gerçeğinden uzak bir uygulama olarak karşımıza çıkıyor. Şu andaki Meslek Liselerinde, mesleki eğitim,14-15 yaşında başlıyor. Bu okulların birçoğunda, derslerlerdeki beceri gerektiren çalışmalarda makinelerden destek alınarak dersler işleniyor. 15 yaş, el becerisi kazandırmak için, geç kalınmış bir yaşdır. Bu konuda; şahit olduğum bir olay, bu görüşümü kanıtlamaya yetecektir. Çok tanınmış özel bir üniversitenin, Moda Tekstil bölümü son sınıfında okuyan bir öğrenci, bitirme ödevi olan, ceketin kolunu takamadığı için, bana getirdi. Ben, bu işi uzun yıllar önce yaptığım halde, ondan daha iyi bir beceri ile kolu taktım. Vurgulamak istediğim konuya dikkatinizi çekmek için, bu öğrenci ile ilgili gözlemimi de üzümlere yazmak zorundayım. Öğrenci eline aldığı dikiş , İğnesine ipliği takamadığından, bir aparat kullanmak zorunda kaldı. Yani iğnenin deliğine iplik takamıyordu. Çünkü, iğne iplikle 20 yaşında tanışmıştı. Bu nedenle “el becerisi “için geç kalınmış bir yaştıydı. Bu örnekten yola çıkarsak, eğitim ve öğretim, bilgiden çok beceriye yönelik olursa bakanlığımızın adı MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI olur. Aksi takdirde MİLLİ ÖĞRETİM BAKANLIĞI olarak devam eder. Bunun sonucunda; nitelikli elaman ve görev bilincinde olan vatandaşların olmadığı bir ülke olmanın burukluğu ile “aydınlık yarınları” ufukta beklemeye devam ederiz.

ÖĞRENCİNİN DERSLERİNİ DEFTER KULLANARAK ÖĞRENMESİ GELECEKTEKİ YAŞAMINI NASIL ETKİLER?

Eğitimin toplu olarak verildiği yerlere okul,
bu eğitime rehberlik eden kişilere de öğretmen diyoruz.
Öğretmen; öğrencilerine bilgi ve beceri kazandırırken,
ders araç ve gereçlerini de kullanmak zorundadır.
Bu araç ve gereçler, hem öğrenmeyi hızlandırır,
hem de beceri ve olumlu davranışlar kazandırır.

Benim vurgulamak istediğim konu:

Eğitimde teknolojiyi öne çıkarıp,
çocuklara beceri kazandırmayan hatalı uygulamalardır.
Ders araçlarından en önemlisi de, çalışma ve ödev defterleridir.
Önceki yıllarda, öğrencilerin her ders için ayrı bir defteri vardı.
Bu defter özenle kaplanır, etiketlenir, deftere konu başlığı yazılır,
sayfanın üst köşesine tarih atılırdı.
Defter sayfalarının önü, arkası boş satır bırakılmadan kullanılırdı.
Ders konularını içeren şekiller, şemalar çizilirdi.
Bunları çizerken cetvel kullanılırdı.
Küçük sınıflarda, defterlere kenar süslemesi yapılır,
sanatla yazıyı buluşturmanın ilk adımı atılmış olurdu.
Defterlerin kenarı kıvrılmaz,
ataşla tutturularak düzenli olmasına özen gösterilirdi.
Defter sayfalarında, öğretmenlerin motive eden yazıları, imzaları ve kalemle
çizdikleri yıldızları olurdu.
Defter sayfalarında sınırlandırma olmadığı için öğrenciler duygu ve
düşüncelerini diledikleri gibi anlaşılır biçimde yazardı.

Son yıllarda, defter kullanmadan

ya da alınan defterlerin çok az bir bölümü kullanılarak,
öğrenciler bu güzel davranışları kazanmaktan mahrum edilmiştir.

Çocuğu okula giden anne ve babalar,

çocuklarının ödevlerine yardımcı olduklarında,

ders kitaplarındaki, yazı yazılan bölümler olduğunu görmüşlerdir.

Öğrenme sürecinde, kolaycılığa kaçılan bu hatalı uygulamanın,

öğrenciye kaybettirdiklerini açıklayarak;

defter kullanmak gerekli mi? sorusuna da cevap vermiş olacağım

Defterini özenle kaplayan, temiz tutmaya özenen çocuk

hayatının her aşamasında düzenli ve tertipli olur.

Defter sayfalarının arkasını ve önünü kullanan,

boş sayfa bırakmayan öğrenci, tutumlu olur.

Parasını, eşyasını, yiyeceğini ve giyeceğini,

gerektiği zaman ve ihtiyacı kadar kullanır.

Defter kullanarak ders çalışan öğrenci, yazarak öğrendiği için,

hayatı boyunca not alarak çalışmayı prensip haline getirir.

Bu nedenle, unutkanlıktan kaynaklanan hataları yapmaz.

Düşüncemi, en iyi destekleyen konu ise,

öğrencinin duygu, düşünce, gözlem ve deney sonuçlarına
sınırlama getirmesidir.

Herkesin gözünden kaçan bu konuyu,

derslerin işlenişi sırasındaki uygulamalarla açıklayacağım.

Bir öğrenci, okuduğu bir konu ile ilgili soruları yazılı olarak cevaplar; defter kullanıyorsa, sorunun cevabını yazmaya başlar.

Öğrendiklerini, satır ve sayfa sınırlaması olmadan özgürce yazabilir.

Fakat, ders kitapları içindeki cevaplamalarda bu özgürlük yoktur.

Ders kitaplarında, sorulan soruların cevabı için bırakılan satır sayısı, bazen sorunun cevabını tam olarak yazmadan bitebilir.

Öğrenci, sorunun cevabını tamamlayamaz. Çünkü yazacak yer kalmamıştır.

Öğrencilerin hepsi, yazılarını aynı büyüklükte harf kullanarak yazamaz. Yazısını büyük yazan çocuklara, cevap için ayrılan bölüm yetmez.

Bu nedenle öğrenci ya uydurma cevap verir, ya da yazacakları yarım kalır.

Bu da, bilgilerini aktarma aşamasında,

cevaplara kısıtlama getirdiği için,

öğrencinin çalışma ve öğrenme zevkini kaçıırır.

Yazısını küçük yazan öğrenci de;

cevap için ayrılan bölümü doldurmak için,

konu ile ilgili olmayan cümleler yazarak, gerçek cevaptan uzaklaşır.

Sonuç olarak, deftere yazılarak cevaplanan sorular,

öğrencinin öğrenme özgürlüğünü destekler.

Kitap üzerindeki cevaplamalar da ise,

cevap için ayrılan alanlar sınırlı olduğu için,

öğrenmeyi ve özgür düşünmeyi engeller.

Eğitimin amacı, kişiye yaşamı boyunca işinde ve özel hayatında olumlu davranışlar kazandırmaksa bu davranışlar, okul sıralarında kazandırılmalıdır.

Eğitime yardımcı ders araçları amacına göre kullanılıp, öğrenciyi hayata hazırlamalıdır.

EDİBE AYDIN (Kahya) 2/11/2018

ÇOCUĞUN EĞİTİMİNDE AİLENİN ÖNEMİ DEYİNCE AKLIMIZA NELER GELİYOR ?

Toplumun temel taşının aile olduğunu biliyoruz.

Bu nedenle temeli sağlam bir toplumun daha güçlü olduğunu da bilmemiz gerekiyor. Konu eğitim ve benzetme de temel olduğuna göre bunu örnekleyebiliriz. Bir binayı yaparken, temelinin sağlam olması için temeline konacak harç, demir çimento, o binayı uzun yıllar ayakta tutabilecek yeterlilikte olmalıdır. Bina yapılırken gösterilen özen ve itina geleceğimizin teminatı çocuklarımıza daha fazla gösterilmelidir ki ; toplumu oluşturan bireyler, daha güçlü ve güvenilir olsun.

Aile deyince aklımıza, günümüzde "çekirdek aile" dediğimiz anne, baba ve çocuklardan oluşan en küçük sosyal toplum gelir. Bu nedenle, çocuğun ilk eğitimi ailede başlar. Bu eğitim, çocuk sahibi olmaya kararlı, anne ve baba adaylarının ortak kararlar almasıyla başlar.

Anne hamile olduğu andan itibaren sağlıklı bir çocuk dünyaya getirmek için , önce kendi sağlığını sonra da bebeğinin sağlığını bozacak davranış ve alışkanlıklardan vazgeçer.

Mesela sigara, alkol gibi zararlı alışkanlığı olan kişi ve toplumlardan uzak durur. Stresli işlerden ve olumsuz duygular yaşayacağı yerlerden uzak olmaya gayret gösterir.

Çocuk dünyaya geldiğinden itibaren sevgi ile büyütür.

Sağlıklı yiyeceklerle ve temiz ortamlarda, doğal ürünlerin ağırlıklı olduğu gıdalarla beslenir..

Bu temel kurallardan sonra, doğru davranışlar kazandırmaya, yani eğitime sıra gelir. Öncelikle çocukların en iyi öğrenme yönteminin "gördüğünü taklit etme" olduğunu unutmamak gerekir. Öyle ise çocuklarımızın nasıl olmasını istiyorsak biz öyle olmalıyız.

Okulları " anne babaların hatalarını düzeltme merkezleri" olarak düşünenler büyük bir yanılğı içindedir. Öyle ise, çocuklarımıza okula başlamadan ; yemek yeme kurallarını, düzenli olmayı, temiz olmayı, büyüklere saygıyı , bitkileri hayvanları korumayı, sağlıklı beslenme gibi hayatın önemli

kurallarını , evimizde ve günlük davranışlarımızdaki söz ve uygulamalarımızla, destek olarak doğru davranışlar kazandırmalıyız.

Okula başlayan çocuk, ailesinden temel eğitimi almışsa bu çocuk yaşantısı boyunca ailesine ve öğretmene istisnalar hariç , büyük sorunlar yaşatmaz

Ailelerin okula başlayan çocuklar için ,neler yapabileceklerini bir eğitimci gözü ile maddeler halinde şöyle sıralayabiliriz:

- 1- Öncelikle ailede huzurlu bir ortam yaratılarak çocuğun mutlu ve güven duygusu içinde büyümesi sağlanmalıdır.
- 2-Sağlıklı beslenmesine ve temizliğine önem vermelidir
- 3-Vaktinde ve yeterli süre uyuma alışkanlığı kazandırmalıdır.
- 4- Çocuğun yanında okulunu ve öğretmenini eleştirmekten kaçınılmalıdır.
- 5- Çocuğunu okula vaktinde göndermelidir
- 6- Okul dönüşü çocuğuna" okulda ne yaptın, ne öğrendin?Sorusunu sorarak okul öğrenci ve aile üçgenin bütünlüğünü hissettirmelidir.
- 7- Ödevlerini yapma saatini ve süresini belirleyerek, ödevini yapmasının kendi sorumluluğu olduğunu belirtmelidir.Ödev bittikten sonra kontrol ederek , eksiklerini tamamlamada destek olmalıdır.
- 8-Okul araç ve gereçlerinin sayısını yeterli sayıda alarak (abartı sayıda kalem, silgi vb) çocuğu tutumlu olmaya yönlendirmeli
- 9- Çok önemli bir neden olmadan okula devamsızlık yaptırmamalıdır.
- 10- Çocuğunun yetenek ve becerilerini gözlemleyerek , geleceğine yönelik destek çalışmaları yapmalıdır
- 11- Çocuğunu başka çocuklarla mukayese etmemelidir
- 12- Aşırı taltif ve gereksiz eleştirilerden kaçınmalıdır
- 13- Başarılarını maddi ödüller yerine kucaklayarak ya da farklı bir yere götürerek manevi ödüllerle motive etmelidir
- 14- Ders çalışma , oyun oynama sürelerini çocuğun ihtiyacına göre ayarlamalıdır

15-Arkadaşlığın, ocuđun sosyalleşmesi için gerekli olduğunu bilerek, çocuğunun arkadaşlarına önem vermeli ve çocuğunun arkadaşlarının ailesi ile iletişim kurarak çocuğunu desteklemelidir. Çünkü iyi bir arkadaş başarıda ya da başarısızlıkta çok önemlidir.

16-Tüm bu sebepler yerine getirilse de ocuk; anne babasının yanında güven duymuyor, ve sevildiğine inanmıyorsa , onlardan korkarak ders çalışıyorsa başarı istikrarlı olmaz.

Onun için ilkemiz řu olmalıdır:

ÇOCUĞA KALBİNİ VER ONDAN HERŐEYİ İSTE!

26/11/2028 Edibe Aydın(Kahya)

EVİMİZ OKULA YAKIN OLSUN EĞİTİMDEKİ KARMAŞA SON BULSUN

Eğitimin temel ilkelerinden birisi de “yakından uzağa” ilkesidir.

Bu konuyu biraz açarsak, çocuk;

aile bireylerini tanımadan, komşusunu tanıyamaz.

Kendi evinin bölümlerini tanıyamadan, başkalarının evini tanıyamaz.

Kendi sokağını, mahallesini tanımadan uzaktaki mahalleleri tanıyamaz.

Bu doğal bir öğrenmedir.

Önce yakındakileri sonra uzaktakileri öğrenirsek öğrenme kalıcı olur.

Ülkemizin birçok yerinde,

eğitime bu ilkeleri hiçe sayan, bir sistemle başlanıyor.

Çocuk daha anaokuluna başlarken,

evinden kilometrelerce uzak bir okula gönderiliyor.

Kendi sokağını, mahalle bakkalını,

çocuk parkını tanımadan çevresinden uzaklaşıyor.

Sokakta yürümeyi bilmiyor.

Kaldırımdan yürüme,

trafik ışığında karşıya geçme gibi davranışları kazanamıyor.

Mahalle sakinlerini tanımıyor,

ailesi ile küçük alışverişler yapmadığı için parayı tanımıyor.

Öyle ise buna nasıl bir çözüm bulalım?

Öncelikle her öğrenciye, sekizinci sınıfın sonuna kadar,

evine yakın okullarda eğitim görme imkanı sağlanmalıdır.

Bu düşünce, ilk bakışta uygulanamaz gibi görünse de,

sıralayacağım önerilerle

her öğrencinin evine yakın okullarda eğitim görmesi sağlanabilir.

Çocuğunu, özel okula gönderenler ya da bu okulların önünden geçenlerin, dikkatini çeken tabelalarda aynen şunlar yazılıdır:

ANAOKULU-İLKOKUL -ORTAOKUL-LİSE hatta bazılarında FEN LİSESİ yazar.Yani "bu kampüste her kademeye eğitim veriyoruz" bilgisi verilmektedir. Özel sektör bunu yapıyorsa, devlet neden yapmıyor?

BU SORUYA ÇÖZÜM ÖNERİLERİMİ SIRALAYARAK CEVAP VERECEĞİM

Mahallede var olan okul binalarına;

hem anaokulu, hem ilkokul, hem ortaokul hem de İMAM HATİP öğrencileri için sınıf açılabilir.

Okul binasındaki derslik sayısı ve çevredeki okul çağındaki çocukların sayısı, göz önüne alınarak, her sınıftan 8-10 şube yerine,

2-3 şube veya tek şube açarak, mahallenin çocuklarına, uzağa gitmeden, servise para vermeden, evlerine yakın okulda eğitim fırsatı verilir.

Okul binası yetersizse, okul olabilecek yerleri istimlak eder,

bina kiralar, yeni yerleşim bölgelerine yakın aralıklarla okul yapar.

Kentsel dönüşümlerde okulu çok olmayan projelere inşaat ruhsatı vermez.

BU UYGULAMA EĞİTİME NASIL BİR KATKI SAĞLAR ?

1-Öğrenciler büyüme çağında olduğu için,

sağlıklı bir kahvaltı yapar ve yeteri kadar uyurlar.

2- Öğrenciler çevresini tanır ve çevrede uyması gereken kuralları yerinde, uygulamalı öğrenme fırsatı bulur.

3- Okul servislerinde yaşıtı olmayan öğrencilerden,

olumsuz davranış ve gereksiz sözler öğrenmez.

4- Trafikteki egzoz dumanlarını teneffüs ederek, sağlığı bozulmaz

- 5-Okul arkadaşları, komşu çocuklarından olduğu için, birlikte oyun oynar, birlikte ödev yapar. Böylece iş birliğini öğrenir.
- 6- Anne babalar, çocuklarının arkadaşlarını ve ailelerini tanıma imkanı bulur. Böylece çocuklarını takip etme şansı olur.
- 7- Aileler, öğlen yemeği ve servis için para ödemeyeceği için bütçesi rahatlar.
- 8-Branş öğretmenleri, hem ilkokulun hem ortaokulun, hem de İmam Hatip okulunun derslerine girecekleri için, az öğretmenle çok iş yapılır.
- 9- Okul mevcudu az olduğu için, üç müdür yerine bir müdür görevlendirilir.
- 10- Öğrenci bir sorun yaşadığında, evine ve ailesine kısa sürede ulaşılır.
- 11-Servise binme zorunluğu olmadığı için trafik rahatlar.
- 12- Sekizinci sınıftan sonra, liseye başlayan öğrenci, toplu taşıma ile uzağa gidebileceği için, mahallesinden uzakta bir okula gidebilir.

HEM ÖĞRENCİLERİN HEM AİLELERİN HEM DE DEVLETİN BÜYÜK YARAR SAĞLAYACAĞI , bu uygulamaya ACİLEN başlanırsa kısa sürede çok iyi sonuçlar alınabilir. Eğitimin kalitesi artar. Öğrenciler sağlıklı büyür. Aileler mutlu olur.

Öğrenciler sosyalleşerek gelecekte sorunlu gençler olmazlar.

Edibe Aydın (Kahya) 05/11/2018